

cecilia
ahern

Post-Scriptum

Traducere din limba engleză de
Marilena Iovu

ALL

Redactare: Gabriel Tudor
Corectură: Adriana Călinescu
Tehnoredactare: Liviu Stoica
Design copertă: Oana Bădică

POSTSCRIPT

Cecelia Ahern

Copyright © 2019 by Greenlight Go Unlimited Company

POST-SCRIPTUM

Cecelia Ahern

Copyright © 2020 Editura **ALLFA**

Toate drepturile rezervate.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României AHERN, CECELIA

Post-Scriptum / Cecelia Ahern ; trad. din lb. engleză
de Marilena Iovu. - București : ALLFA, 2020
ISBN 978-606-783-090-3

I. Iovu, Marilena (trad.)

821.111

Grupul Editorial **ALL**:
Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,
sector 6, cod 060512 – București
Tel.: 021 402 26 00
Fax: 021 402 26 10

www.all.ro

Editura **ALLFA** face parte din **Grupul Editorial ALL**.

/editura.all
allcafe.ro

Prolog

*Țintește către lună și, chiar dacă nu vei nimeri ținta,
vei ajunge printre stele.*

Acestea sunt cuvintele gravate pe piatra funerară a soțului meu. Spunea deseori fraza asta. Inflexiunile optimiste, vesele ale vocii lui îmi alimentau viața cu fraze motivaționale pozitive. Astfel de cuvinte de încurajare n-au avut niciun efect asupra mea, până la moartea lui. De abia când a început să-mi vorbească de dincolo de mormânt le-am auzit cu adevărat, le-am simțit, le-am crezut. M-am agățat de ele.

Timp de un an întreg după moartea lui, Gerry a continuat să trăiască, dându-mi lună de lună darul cuvintelor lui în scrisorele-surpriză. Cuvintele lui erau tot ce aveam; nu mai erau simple vorbe rostite, ci *cuvinte* scrise din gândurile lui, din mintea lui, dintr-un creier ce controla un corp în care bătea o inimă. Cuvintele însemnau viață. Iar eu le-am înșfăcat, m-am agățat de ele, până când mi s-au albit încheieturile și mi-am înfipt unghiile în palme. M-am agățat de ele, ca și cum ar fi fost o ancoră de salvare.

Este ora șapte într-o seară de 1 aprilie, iar această Zi a Păcălelilor mă desfată cu o nouă strălucire. Serile sunt tot mai lungi, iar durerea înțepătoare, șocantă a gerului iernii este alinată de primăvară. Înainte, uram perioada aceasta a anului; preferam iarna, când pretutindenii găseai un loc în care să te adăpostești. Întunericul mă făcea să simt că mă ascundeam sub un văl, că nu eram în lumina reflectoarelor, ci aproape invizibilă. Îl savuram, sărbătoream ziua scurtă, lungimea nopții; cerul care se întuneca era numărătoarea mea inversă către o hibernare acceptabilă. Acum mă împac bine cu lumina, am nevoie de ea ca să nu mă absoarbă din nou suferința.

Metamorfoza mea era asemănătoare șocului instantaneu resimțit de trup când este scufundat în apă rece. În clipa impactului, simți un impuls copleșitor de a țipa și de a ieși de acolo, dar cu cât rămâi mai mult scufundat în apă, cu atât te aclimatizezi mai repede. Înghețul, la fel ca întunericul, poate deveni o alinare înșelătoare, de care n-ai mai vrea să te desprinzi niciodată. Dar eu am făcut-o; agitându-mi brațele și dând cu putere din picioare, am reușit să mă ridic la suprafață. Ieșind cu buzele vinete și dinții clănțănind, m-am dezghețat și am revenit în lume.

Tranziția zilei către noapte, într-o iarnă în tranziție către primăvară, într-un loc de tranziție. Cimitirul, considerat locul final de odihnă, este mai puțin liniștit sub pământ decât la suprafața lui. În pământ, îmbrățișate de sicrie din lemn, corpurile se alterează, căci natura harnică le descompune fiecare celulă. Corpul se transformă neîncetat, chiar

și când se odihnește. Deasupra, hohotele de râs ale copiilor aflați în apropiere rup tăcerea, căci cei mici nu sunt conștienți sau nu sunt afectați de spațiul dintre lumi în care se află. Cei îndoliați sunt tăcuți, durerea lor, însă, nu. Poate că rana e în interior, dar o auzi, o vezi, o simți. Trupurile lor își poartă durerea din suflet ca pe o pelerină; o povară care împăienjenește ochii și încetinește pașii.

În zilele și lunile de după moartea soțului meu, am căutat să stabilesc o iluzorie legătură transcendentă cu el, voiam cu disperare să mă simt din nou întreagă, era ca o sete insuportabilă, care trebuia potolită. În zilele în care funcționeam cât de cât, prezența lui se furișă în spatele meu, mă bătea pe umăr și deodată simțeam un gol de nesuportat. Aveam inima pustiită. Suferința este incontrollabilă, nesfârșită.

A vrut să fie incinerat. Cenușa lui este într-o urnă, într-o nișă din peretele crematoriului. Părinții lui și-au rezervat locuri lângă urna lui, într-o parte. Locul gol din perete de cealaltă parte a urnei lui este al meu. Mă simt ca și cum aș privi moartea în față, lucru pe care l-aș fi primit cu brațele deschise atunci când el a murit. Aș fi făcut orice să plec alături de el. M-aș fi cățărât de bunăvoie în nișa aceea, m-aș fi ghemuit ca un contorsionist, ocrotind cu trupul meu cenușa lui.

El este în spatele aceluși perete. Dar nu este acolo, nu este acolo. A murit. Energia lui e altundeva. S-a dizolvat, particule pulverizate de materie care mă înconjoară. Dacă aș putea, aș desfășura o armată întreagă pentru a vâna fiecare atom din el și a-i pune iarăși toți atomii laolaltă, dar nici măcar toți caii și

toată oastea regelui¹... învățăm acest lucru de la început, însă îi înțelegem sensul de-abia la final.

Am avut privilegiul să ne luăm rămas-bun nu doar o dată, ci de două ori; a suferit de cancer un timp îndelungat, după care, timp de un an, au sosit scrisorile lui. Le-a trimis în secret, știind că voi mai avea ceva de care să mă agăț, ceva mai mult decât amintirile; chiar și după moartea lui, a găsit un mod prin care să creăm noi amintiri împreună. Magice. Rămas-bun, dragostea mea, rămas-bun din nou! Ar fi trebuit să avem destule momente de rămas-bun. Așa am crezut atunci. Poate că de aceea vin oamenii la cimitir. Ca să-și mai ia rămas-bun încă o dată. Poate că cea mai importantă nu este clipa în care cunoști un om – este, mai curând, alinarea despărțirii, un adio calm și liniștit, fără să te simți vinovat. Nu ne amintim mereu cum am cunoscut un om, dar ne amintim adesea cum ne-am despărțit de el.

Sunt surprinsă că m-am întors aici, în acest loc și cu această stare de spirit. Au trecut șapte ani de la moartea lui. Șase ani de când am citit ultima scrisoare de la el. Am mers mai departe, dar evenimentele recente au tulburat totul, m-au zguduit profund. Ar trebui să-mi văd de viața mea, dar parcă sunt captivă într-o maree cu un ritm hipnotic, ca și cum mâna lui mă prinde și mă trage înapoi.

Mă uit la piatra funerară și citesc din nou inscripția.

*Țintește către lună și, chiar dacă nu vei nimeri ținta,
vei ajunge printre stele.*

¹ „All the king's horses and all the king's men” – un vers din poezia pentru copii *Humpty Dumpty*, a cărui semnificație este că unele lucruri nu pot fi reparate, oricâte eforturi ar fi depuse. (n. trad.)

Deci probabil că așa te simți când încerci să atingi luna de pe cer. Pentru că noi asta am făcut, el și cu mine. Am țintit chiar spre ea. Am ratat ținta. Tot ce sunt acum, tot ce am, toată această nouă viață pe care mi-am făurit-o în ultimii șapte ani fără Gerry, asta trebuie să însemne să ajungi printre stele.

Capitolul 1

Cu trei luni înainte

— Răbdătoarea Penelopa. Soția lui Odiseu, regele din Itaca. Un personaj harnic și serios, o mamă și o soție devotată. Unii critici nu o consideră un simbol al fidelității maritale, dar Penelopa este o femeie complexă, care își țese planurile ascunse cu aceeași abilitate cu care țese hainele.

Ghidul face o pauză încărcată de mister, în timp ce aruncă o privire spre publicul intrigat.

Sunt cu Gabriel la o expoziție de la Muzeul Național. Suntem în rândul din spate al mulțimii adunate, păstrând o oarecare distanță de ceilalți, ca și cum nu am fi împreună cu ei, sau nu am vrea să facem parte din grupul lor, dar nici nu am vrea să pierdem explicațiile ghidului. Ascult ce spune acesta, în timp ce Gabriel, aflat lângă mine, răsfoiește broșura. Mai târziu, va fi în stare să repete tot ce a zis ghidul, cuvânt cu cuvânt. Adoră să facă asta. Iar eu ador că el adoră să facă lucrul acesta, mai mult decât ceea ce spune. E genul de om care știe cum să-și umple timpul, iar când l-am cunoscut aceasta mi s-a părut una dintre cele mai admirabile trăsături ale lui,

fiindcă aveam o întâlnire cu destinul. În cel mult șaizeci de ani, aveam stabilită o întâlnire cu cineva, pe celălalt tărâm.

— Soțul Penelopei, Odiseu, a plecat să lupte în războiul troian, care s-a purtat timp de zece ani, apoi i-au mai trebuit încă zece ani pentru a se întoarce acasă. Penelopa era într-o situație periculoasă, căci avea o sută opt pețitori dornici s-o ia de soție. Penelopa era isteță și născocea moduri de a-și amâna pețitorii, amăgind fiecare bărbat că avea o șansă, fără a ceda vreunuia.

Brusc, ceva mă stânjenește. Brațul lui Gabriel, care se sprijină neglijent pe umărul meu, pare dintr-odată prea greu.

— Povestea războiului de țesut al Penelopei, pe care îl vedem aici, simbolizează unul dintre trucurile iscusite ale reginei. Penelopa țesea un giulgiu, care urma să servească la înmormântarea socrului ei, Laertes, promițând că va alege un soț îndată ce va termina de țesut. Ziua lucra la războiul de țesut în sala tronului, iar noaptea deșira în secret ceea ce lucrase peste zi. A procedat așa timp de trei ani, dezamăgindu-și pețitorii, până când Odiseu s-a întors acasă.

Simt cum mă cuprinde enervarea.

— Dar el a așteptat-o pe ea? Întreb eu cu voce tare.

— Ce ați spus? Întrebă ghidul, cu ochii mijiți, încercând să descopere cui îi aparține vocea.

Mulțimea se desparte în două și toate privirile se îndreaptă spre mine.

— Penelopa este întruchiparea fidelității conjugale, dar soțul ei ce a făcut? S-a păstrat și el pentru ea, a așteptat-o timp de douăzeci de ani, cât a fost plecat la război?

Gabriel chicotește.

Ghidul zâmbește și pomenește în treacăt despre cei nouă copii pe care Odiseu i-a avut cu alte cinci femei și despre lungul drum de întoarcere acasă, în Itaca, după războiul troian.

— Deci răspunsul este nu, murmur către Gabriel, în timp ce grupul se pune în mișcare. Penelopa a fost o fraieră.

— Excelentă întrebare! spune el și îi simt amuzamentul din voce.

Mă întorc iarăși spre tabloul cu Penelopa, în timp ce Gabriel răsfoiește broșura. Oare eu sunt Penelopa cea răbdătoare? Oare Țes și eu zi de zi, după care deșir noaptea, înșelându-mi pețitorul loial și frumos, în timp ce aștept momentul în care voi fi iar alături de soțul meu? Îmi ridic privirea spre Gabriel. Ochii lui albaștri sclipesc jucăuși, nu-mi poate citi gândurile. Ar fi teribil de decepționat.

— Ar fi putut să se culce cu ei cât timp îl aștepta, spune el. Nu prea știa să se distreze rușinoasa Penelopa.

Râd și îmi reazem capul pe umărul lui. El mă cuprinde cu brațul, mă ține strâns și mă sărută pe frunte. E solid ca o casă, aș putea locui în îmbrățișarea lui; e un bărbat voinic, are pieptul lat și puternic, își petrece zilele afară, cățărându-se în copaci, este un doctor de pomi, sau arborist, aceasta e titlatura pe care o preferă. E obișnuit să se afle la înălțime, adoră vântul și ploaia, toate fenomenele naturii, de fapt; e un aventurier, un explorator, și dacă nu este în vârful vreunui copac, îl găsești la poalele lui, cu nasul într-o carte. Seara, când vine de la serviciu, miroase a creson.

Ne-am cunoscut acum doi ani la un festival culinar dedicat aripilor de pui, în Bray; era lângă mine la tejghea, ținând pe loc rândul din spatele lui, căci comandase un burger cu brânză. Eram într-o pasă bună, mi-a plăcut umorul lui, era clar că asta și intenționase, căci încercase să-mi atragă atenția. Probabil că era replica lui de agățat.

Prietenu' meu vrea să știe dacă ieși cu el la o întâlnire.

Vreau un burger cu brânză, vă rog.

Am o slăbiciune pentru replicile proaste de agățat, dar am gusturi bune când vine vorba despre bărbați. Bărbați buni, grozavi chiar.

El pornește într-o direcție, dar eu îl trag în partea opusă, departe de răbdătoarea Penelopa, care mă tot fixează cu privirea și crede că recunoaște în mine o camaradă de suferință. Dar eu nu sunt ca ea, nu sunt ea și nici nu vreau să fiu. Nu voi lua o pauză de la viață pentru a aștepta un viitor nesigur.

— Gabriel.

— Holly.

Răspunde pe un ton la fel de serios ca al meu.

— M-am gândit la propunerea ta.

— Cea despre cum vom mărșălui în fața guvernului pentru a împiedica împodobirea orașului pentru Crăciun înainte de vreme?

Trebuie să mă las pe spate și să-mi lungesc gâtul ca să mă uit la el, căci este foarte înalt. Are ochi zâmbitori.

— Nu, cealaltă. Cea în care mă mut cu tine.

— Ah.

— Hai s-o facem.

El ridică pumnii spre cer, imitând ovațiile mulțimii de pe un stadion sportiv.

— Dacă-mi promiți că ne luăm televizor și că vei arăta așa în fiecare zi, când te trezești.

Mă ridic pe vârfuri, ca să mă apropiu de chipul lui. Îi cuprind obraji cu palmele și îi simt zâmbetul larg sub barba îngrijită, pe care o tunde și o întreține ca un profesionist; omul copacilor, care își cultivă propria față.

— Asta e condiția de la sine înțeleasă pentru a fi colega mea de apartament.

— Colega de tăvăleală, îl corectez eu și râdem ca niște copii.

— Dintotdeauna ai fost așa romantică? mă întrebă el, îmbrățișându-mă.

Am fost. Înainte eram cu totul altfel. Naivă, poate. Dar acum nu mai sunt. Îl strâng tare în brațe și îmi las capul pe umărul lui. Zăresc privirea muștrătoare a Penelopei. Îmi ridic, semeață, bărbia. Ea crede că mă cunoaște. De fapt, habar n-are cine sunt.

Capitolul 2

— Ești pregătită? mă întrebă încet sora mea, Ciara, după ce ne ocupăm locurile pe fotoliile tip pară ale magazinului, în timp ce mulțimea murmură, așteptând să înceapă evenimentul.

Stăm în vitrina de la Magpie, magazinul ei cu haine *vintage* și la mâna a doua, în care lucrez alături de Ciara de trei ani încoace. Încă o dată, am transformat magazinul într-un spațiu de evenimente, unde podcast-ul ei *Cum să vorbim despre...* va fi înregistrat în prezența publicului. Însă în seara asta nu sunt în locul meu obișnuit, protejat și sigur, aducând la mese vin și prăjituri. Ci am cedat rugăminților surorii mele mai mici, care este teribil de insistentă, dar curajoasă și aventuroasă, și iată-mă acum invitatul special în episodul de săptămâna asta: *Cum să vorbim despre moarte*. Am regretat că am spus „da” îndată ce cuvântul mi s-a desprins de pe buze, iar regretul acela atinge o intensitate astronomică acum, când stau față în față cu publicul puțin numeros.

Barele și rafturile cu haine și cu accesorii au fost împinse la perete și acum în mijlocul magazinului sunt cinci rânduri a câte șase scaune pliabile. Am golit vitrina, astfel încât eu și

Ciara să putem sta undeva mai sus, în timp ce, afară, oamenii trec grăbiți spre serviciu, aruncând câte o privire la manechinele mișcătoare care stau în vitrină, așezate pe fotoliile tip pară.

— Îți mulțumesc că faci asta, spune Ciara, se întinde și îmi strânge mâna lipicioasă de la transpirație.

Schițez un zâmbet, încercând să evaluez consecințele gestului de a renunța chiar în clipa asta, dar știu că nu pot. Trebuie să-mi onorez promisiunea.

Ea își scoate pantofii și își ridică picioarele goale pe fotoliul-pară, simțindu-se ca acasă în acest spațiu. Îmi dreg vocea, iar sunetul reverberează în magazin, prin boxe, și treizeci de fețe curioase mă privesc în expectativă. Îmi frământ mâinile transpirate și privesc notițele pe care le-am pus cap la cap cu frenezie, ca un student deznădăjduit înainte de un examen, de când Ciara m-a rugat să fac asta. Gânduri fragmentate, așternute în grabă când mă lovea inspirația, însă niciunul dintre ele nu pare să aibă sens acum. Nu văd unde începe o propoziție și unde se sfârșește alta.

Mama se află în rândul din față, la câteva scaune distanță de prietena mea Sharon, care stă într-o margine, acolo având mai mult spațiu pentru căruciorul ei cu două locuri. De sub păturica din cărucior se ițesc două piciorușe, de unul atârnă o șosetă, celălalt a pierdut-o, iar Sharon își ține în brațe bebelușul de șase luni. Fiul cel mare, Gerard, în vârstă de șase ani, stă lângă ea, cu ochii pe iPad și urechile acoperite de căști, iar fratele lui, care are patru ani, spune pe un ton dramatic că s-a plictisit și se lasă în scaun atât de mult,